

Arrest

nr. 40 894 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn van Ibo-origine, afkomstig van Abia-state. U werkte in Nigeria als verpleegster en vroedvrouw in een ziekenhuis. In september 2006 diende u deze activiteiten echter te stoppen omdat uw vader een huwelijk voor u regelde met een moslim-man uit Platteau-state. U zei aan uw vader dat u dit niet wou, maar uw vader dreef zijn wil door omdat hij reeds lang relaties had aangeknoopt met de vader van uw toekomstige echtgenoot en omdat zijn familie uw vader financieel had gesteund. In december 2006 diende u daarom traditioneel te huwen met (A.M.) en sindsdien ging u bij hem in Platteau-state wonen. U ondervond echter dat uw man geen aandacht besteedde aan het emotionele aspect van jullie huwelijk en u stelde vast dat hij geen erecties kreeg, ondanks uw avances. Toen u uw man hierover aansprak werd hij heel agressief en hij dreigde ermee u

te vermoorden indien u jullie huis zou verlaten. In de eerste week van maart 2007 besloot u toch uw man te verlaten en keerde u terug naar uw vader, waar u ongeveer een maand verbleef. Uw vader was van oordeel dat u niet kon terugkeren naar uw ouderlijke woning omdat dat taboe is voor getrouwde vrouwen in Nigeria. Tijdens die periode ontmoette u (W.), een oude vriend, en had u seksuele betrekkingen met hem. Begin april 2007 kwam uw man u halen bij uw vader. U wou niet met hem terugkeren naar Plateau-state en stelde als voorwaarde dat hij zich zou laten onderzoeken door een dokter. Uw man weigerde dit maar uw vader herhaalde deze voorwaarde aan uw man. Daarop ging uw man toch naar een dokter, die vaststelde dat uw man impotent was. Nu u dit wist wou u het huwelijk niet meer verderzetten maar u moest van uw man en uw vader toch terugkeren naar jullie woning in Plateau-state. Terug in jullie woning kreeg u symptomen van zwangerschap. Ook uw man begon te vermoeden dat u zwanger was en stelde dat overspel binnen een moslimhuwelijk niet kon. Hij drong er in juli 2008 op aan dat u zich zou laten onderzoeken in een ziekenhuis om zeker te zijn dat u zwanger was maar u weigerde. Toen uw man uw schoonmoeder ging halen om u te dwingen naar het ziekenhuis te gaan, vluchtte u weg uit angst dat hij u zou vermoorden. U liep in de richting van de stad Jos. Onderweg liet u een wagen stoppen. De chauffeur bracht u naar Lagos en regelde van daar uw vertrek per schip uit Nigeria naar België, waar u op 8 september 2008 asiel vroeg. In België beviel u op 24 december 2008 van een dochter (S.U.).

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest verder te zullen mishandeld worden en te zullen vermoord worden door uw man omdat u overspel gepleegd had en hierbij zwanger was geraakt. U vreest ook uw schoonfamilie om dezelfde reden. Er dient echter te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u daarom nood zou hebben aan internationale bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet kan aantonen dat uw man u voor het overspel daadwerkelijk zou vervolgen. Immers, u verliet Nigeria vóór uw echtgenoot zeker was van uw zwangerschap. U denkt dat hij reeds vermoedde dat u zwanger was, maar hij wist het duidelijk niet zeker aangezien hij u naar het ziekenhuis wou sturen om zekerheid te hebben (zie gehoor CGVS, p.5). Bovendien verklaart u dat niemand in Nigeria weet dat u een kind hebt (zie gehoor CGVS, p.5) en dat u sinds uw vertrek uit Nigeria geen contact meer heeft met iemand daar (zie gehoor CGVS, p.2). Sinds augustus 2007 hebt u uw man dus niet meer gezien of gehoord. U weet dus niet hoe hij op uw zwangerschap zou gereageerd hebben en of hij u na uw vlucht nog zoekt met het oog op vervolging. U vernam van een ver familielid dat uw man u nog steeds zoekt maar dat u toen u dit vernam stopte met de communicatie (zie gehoor CGVS, p.2). U weet bijgevolg niet waarom uw man u nog zou zoeken. Het is niet opmerkelijk dat hij u, als zijn echtgenote, tracht te vinden. Trouwens, zoals blijkt uit uw verklaringen zou uw man zich schamen voor zijn onvruchtbaarheid en was hij bang dat u er iets van zou zeggen (zie gehoor CGVS, p.4). Door u bij uw zwangerschap meteen te beschuldigen van overspel zou hij impliciet te kennen geven aan de buitenwereld dat hij zelf onvruchtbaar is, wat, gezien uw verklaringen over hem, niet te verwachten valt. De mogelijkheid bestaat dat hij de schijn zou willen ophouden en het kind als het zijne zou aanvaarden. U toont bijgevolg onvoldoende aan dat uw man zich tegen u zou keren indien hij zou weten dat u een kind hebt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw man in het verleden reeds aandacht had voor uw wensen aangaande jullie relatie. Zo verklaarde u dat uw man wou dat u besneden werd, maar dat dit niet gebeurde omdat u toen wegliep en dat men u daarna ook niet meer dwong (zie gehoor CGVS, p.6). Bovendien verklaarde u dat uw man zich, tegen zijn zin maar op uw vraag, liet onderzoeken in een ziekenhuis aangaande zijn impotentie (zie gehoor CGVS, p.4). Hieruit blijkt dat u dus ook een zekere zeggenschap had in jullie huwelijk. Het is bovendien niet uitzonderlijk dat uw man zich omtrent uw overspel kwaad maakte en eventueel dreigende taal sprak. U haalt echter onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u ook een ernstige vervolging of ernstige schade riskeerde. Daarenboven kan worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS wel zei dat u er zeker van bent dat uw man u zal vermoorden maar dat u nergens verklaarde dat hij u al met de dood bedreigd had (zie vragenlijst CGVS, p.2-3). Ook uit uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS blijkt nergens dat uw man er ooit werkelijk mee gedreigd heeft u te vermoorden. Wanneer u gevraagd werd of u denkt dat uw man u zou vermoorden omdat hij daarmee gedreigd heeft, antwoordde u naast de kwestie (zie gehoor CGVS, p.6). U baseert uw vrees door uw man vermoord te zullen worden bijgevolg enkel op vermoedens.

U haalde wel aan in het verleden al meermaals geslagen en mishandeld te zijn. U haalt echter onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u uw man niet kon verlaten en zich niet elders in Nigeria kon vestigen. Vooreerst blijkt toch dat, toen u uw man een eerste keer verliet in december 2006, u tot maart 2007 bij uw vader kon blijven (zie gehoor CGVS, p.4). Uw vader zou u wel gezegd hebben dat u geen plaats meer had in zijn huis, maar gaf u toch onderdak en verdedigde zelfs uw belangen ten aanzien van uw man (zie gehoor CGVS, p.4), door ook te eisen dat hij zich zou laten onderzoeken in een ziekenhuis. U genoot dus duidelijk wel enige steun van uw vader waardoor van u mag verwacht worden dat u ook bij andere problemen eerst een beroep zou doen op hem alvorens Nigeria te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Ook liet u trouwens na de Nigeriaanse autoriteiten in te lichten over de mishandeling door uw man en over de doodsb bedreigingen die hij zou geuit hebben (zie gehoor CGVS, p.6).

*Verder blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) dat Nigeriaanse vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld vaak de mogelijkheid hebben **zich elders in het land te vestigen** om te ontkomen aan het geweld en dat er talrijke opvangmogelijkheden voor hen zijn. Gezien u reeds vóór uw huwelijk niet meer bij uw ouders woonde maar in de stad Aba, waar u als verpleegster en vroedvrouw werkte in een ziekenhuis en u dus een zelfstandig leven leidde, mag van u verwacht worden dat u deze mogelijkheid opnieuw zou overwegen en uitproberen. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u getracht hebt een (officiële) scheiding aan te vragen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat bij traditionele huwelijken (zoals dat van u er één is volgens uw verklaringen (zie gehoor CGVS, p. 2)), beide partijen een scheiding kunnen aanvragen en dat 'impotentie' reeds als reden voor scheiding door traditionele rechtbanken in Nigeria weerhouden werd. Ook dit is echter een mogelijkheid die u nagelaten hebt te benutten in Nigeria.*

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde ten slotte ook geen enkel document voor dat uw verklaringen over uw identiteit, vervolging of reisweg zou kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 EVRM en van artikel 10 van het EG-verdrag van 25 maart 1957 juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat:

- de positie van de vrouw in Nigeria er één is van onderdanigheid;
- zij meermaals geslagen en bedreigd werd en door haar overspel ernstig wordt bedreigd;
- dit het moeilijker maakt om de hulp van de Nigeriaanse autoriteiten in te roepen;
- de autoriteiten elk hardhandig optreden van de echtgenoot tolereren;
- huiselijk geweld wordt geaccepteerd in Nigeria;
- het absoluut onmogelijk is dat de echtgenoot het kind van een ander zou opvoeden als zijn kind;
- het een feit is dat verzoekster door haar echtgenoot zou vermoord worden indien hij bewijzen had dat zij hem bedroog en overspelig was.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoekster omschrijft niet de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 10 van het EG-verdrag heeft geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk wordt aangevoerd.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), in de mate dat verzoekster al niet zou vallen onder de bepalingen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit, reisweg en asielrelaas, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

De motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoekster (i) niet kan aantonen dat haar man haar voor het overspel daadwerkelijk zou vervolgen (ii) haar vrees door haar man vermoord te zullen worden enkel gebaseerd is op vermoedens (iii) blijkt steun te hebben genoten van haar vader (iv) naliet de Nigeriaanse autoriteiten in te lichten over de mishandeling door haar man en over de doodsb bedreigingen die hij geuit zou hebben. Tevens blijkt uit informatie dat slachtoffers van huiselijk geweld de mogelijkheid hebben zich elders in het land te vestigen en dat er talrijke opvangmogelijkheden voor hen zijn.

Verweerder wijst er terecht op dat het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie in het land van herkomst (met name de onderdanige situatie van de vrouw in Nigeria, zie sub 2.1.), zeker niet wanneer deze situatie niet wordt gestaafd aan de hand van concrete feiten. Zo beweert verzoekster dat “de autoriteiten elk hardhandig optreden van de echtgenoot toelateren”, terwijl verzoekster niet eens de autoriteiten heeft ingelicht over de mishandeling door haar man en de doodsb bedreigingen, hetgeen wel redelijkerwijs van haar verwacht kan worden alvorens internationale bescherming te zoeken. Blote beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt er gerechtvaardigd op gewezen dat er in Nigeria talrijke opvangmogelijkheden zijn voor slachtoffers van huiselijk geweld; dat verzoekster voor haar huwelijk een zelfstandig leven leidde en nooit getracht heeft een (officiële) scheiding aan te vragen terwijl uit informatie blijkt dat bij traditionele huwelijken in Nigeria beide partijen een scheiding kunnen aanvragen en dat impotentie reeds als reden voor scheiding door traditionele rechtbanken in Nigeria weerhouden werd.

Verder beweert verzoekster dat haar man haar kind nooit zou opvoeden als het zijne en dat het een feit is dat verzoekster door hem vermoord zou worden als hij bewijzen had van het overspel, maar zij slaagt er niet in deze beweringen hard te maken. De Commissaris-generaal heeft er in casu terecht op gewezen dat verzoekster Nigeria verlaten heeft vóór haar man weet had van de zwangerschap, zodat zij bijgevolg niet weet hoe hij op de zwangerschap gereageerd zou hebben en of hij haar nog zoekt met het oog op vervolging. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar man zich schaamde voor zijn impotentie en dat hij in het verleden reeds aandacht had voor haar wensen inzake hun relatie. Het is dan ook niet onredelijk dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat de mogelijkheid bestaat dat haar man de schijn zou willen ophouden en het kind als het zijne zou aanvaarden en dat verzoeksters vrees om vermoord te worden enkel gebaseerd is op vermoedens.

Verweerder merkt in casu terecht op dat de verzoekster niet ingaat op de motieven betreffende de mogelijkheid om zich elders in Nigeria te vestigen om te ontkomen aan mogelijk huishoudelijk geweld.

Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade indien van de vreemdeling redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land verblijft. Deze vaststelling, die op zich reeds de weigering van de vluchtelingenstatus kan dragen, wordt door verzoekster in het geheel niet weerlegd, en wordt ten deze door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert geen specifieke elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vaststellingen sub 2.2. inzake de voor geldende toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de vragenlijst van het CGVS, het verslag van DVZ en het verhoorverslag van het CGVS en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekster ondertekende de vragenlijst en het verslag van DVZ, waarmee zij te kennen gaf dat de door haar verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Zij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS